

הדפוס המכושף

פרנק באום

קרה פעם שקנוק, אחד מהיצורים המוזרים האלה, בני אלמוות, התעייף מהחיים הארוכים שלו וחיפש משהו חדש לעשות. כוחות של קנוקים הם גדולים מאלה של אנשים רגילים ורק פיות ורילים יכולים לגבור עליהם. אפשר לחשוב שקנוק, שיכול להשיג הכל רק בכוח רצונו, יהיה תמיד מאושר ומרוצה. אך הפעם זה לא היה כך. פופופו, כי זה היה שמו של קנוק, חי כבר אלפי שנים ונהנה מכל הפלאים שרק יכול היה לחשוב עליהם, אך חייו נעשו משעממים, בדיוק כמו לאלה שלא יכולים במחשבה בלבד להשיג דבר.

לכן פופופו החליט לראות איך חיים אנשים על כדור הארץ, בערים שלהם. הוא חשב שזה יכול להיות בילוי נהדר ומשעשע. לכן יום אחד אחרי ארוחת בוקר קלה הוא הביע רצון, כפי שנוהגים קנוקים, ומיד נמצא במרכז עיר גדולה.

המקום בו חי עד כה היה תמיד שקט ומלא שלווה, כך שרעש העיר זעזע אותו. צעקות הרוכלים, מנועי מכוניות, שריקת גלגלי חשמליות, כל הצלילים שאותם לא הכיר הבהילו אותו, והוא ויתר על הרעיון ומיד לחזר לביתו.

ההרפתקה סיפקה אותו לזמן מה, אך חדגוניות חייו לא נתנו לו מנוח ואז חשב לבקר שוב על כדור הארץ, אבל הפעם בלילה. בלילה, כשאנשים ישנים, יהיה בוודאי שקט, חשב. וכך, בזמן המתאים פופופו העביר את עצמו בין רגע לעיר גדולה והתחיל לטייל ברחובותיה.

העיר שקטה. כולם כבר ישנו, לא היה רכב ברחובות, לא נשמעו אנשים צועקים ואפילו השוטרים נמנמו, כי כל הגנבים ישנו כבר בלילה זה.

השקט הרגיע את פופופו. הוא נכנס לבתים רבים ובדק אותם בסקרנות. מנעולים וסגרים שונים לא יכלו לעצור אותו והוא גם ראה בחושך כמו ביום. הוא עבר באזור מסחרי של העיר. מאחר שלבני אלמוות אין צורך בכסף או סחורות, פופופו ראה

דברים שהיו חדשים מאוד עבורו. הוא נהנה מהאוסף הרב של סחורה במחסנים ובחנויות. בדרך נכנס לחנות של כובענית. על הכובעים ראה פוחלצי ציפורים קטנות שונות, שהכובענית שמה לקישוט על הכובעים ואחסנה בארגז זכוכית גדול. קנוקים הם ממונים על שמירת ציפורים והם אוהבים אותן מאוד. פופו התרגז כאשר ראה את כל הציפורים האלה בתוך הארגז ולכן פתח את דלת הארגז ונתן שריקה מיוחדת של קנוקים, שריקה שכל ציפור מכירה, וגם קרא "בואו ידידותי. פתחתי את הדלת, עופו חופשיות!" פופו לא ידע כמובן שאלה הם פוחלצים, אך כל ציפור, חיה או מפוחלצת, חייבת להישמע לפקודת קנוק. לכן הציפורים יצאו מהארגז והתחילו להסתובב ולעוף בחנות. "מסכנות" אמר קנוק בעל לב-טוב "אתן רוצות להיות שוב ביערות ובשדות." הוא פתח את דלת החנות וקרא "קדימה, צאו לחופשי! עופו ותהיו מאושרות שוב!" הציפורים המפוחלצות המופתעות צייתו לו מיד

ועפו לתוך הלילה, ופופו סגר את דלת החנות והלך הלאה ברחובות. עד עלות השחר הוא הספיק עוד לראות דברים מעניינים רבים, אך עם אור חזר לביתו והחליט לבוא שוב העירה בערב הבא. כשרק התחיל להחשיך חזר פופו העירה והמשיך בטיול שלו. אך כשעבר ליד חנות הכובעים ראה אור דולק שם. מאחר שקנוקים הם בלתי-נראים הוא יכול להיכנס פנימה בלי שהרגישו בו, ובחנות ראה שתי נשים. אחת מהן שמה את ראשה על השולחן ובכתה מרות, השניה ניסתה לנחם אותה. פופו הקשיב לדבריהם. "תתאוששי אחותי" אמרה אחת הנשים "אמנם נגנבו כל הציפורים היפות, אך הכובעים עצמם נשארו." "לא!" קראה השניה, היא הכובענית "אף אישה לא תקנה את הכובעים שלי בלי ציפור עליהם, כי זו האופנה היום. ואם לא אוכל למכור את הכובעים, העסק שלי ייהרס." היא המשיכה בבכי שלה ופופו עזב את החנות בהרגשה רעה. הוא הבין שאהבתו לציפורים גרמה

עוול לאחד מבני-אדם. לכן, אחרי שהנשים הלכו כבר הביתה חזר לחנות. הוא רצה בצורה כלשהי להחזיר את הציפורים לכובעים, כדי שהאישה לא תהיה יותר אומללה. לכן הוא חיפש בחנות עד שהגיע למרתף ושם מצא להקת עכברים אפורים שחיו שם וניזונו מאוכל אותו גנבו מבתים. "הנה יצורים" חשב פופו "מתאימים כדי לשים על כובעי נשים. פרוותם רכה כמעט כמו הנוצות של ציפורים, והם גם חיות נאות וחינניות. והם גם חיים מגניבה, ולכן אם נשים אותם על כובעי נשים, נשפר את התנהגות שלהם. לכן, בכוח קסמיו, הוציא את העכברים מהמרתף ושם אותם על הכובעים בארגז הזכוכית. בעיניו הם נראו יפים ומתאימים מאוד לקישוט כובעים. פופו היה כה מרוצה ממעשיו הטובים כביכול, החליט להשאר בחנות ולראות את השמחה של כובענית, כשתראה כמה יפה נראית עכשיו עבודתה. הכובענית באה מוקדם בבוקר יחד עם אחותה ועל פניה עצב ויאוש. אחרי ניקוי החנות ופתיחת הוילאות היא ניגשה לארגז הזכוכית והוציאה כובע

אחת. אך כשראתה את העכבר האפור הקטן, בין סרטים וקישוטים שעל הכובע, נתנה צעקה איומה, הפילה את הכובע וקפצה על השולחן. האחות שהבינה שזאת צעקת פחד קפצה על כיסא וקראה "מה קרה? מה זה?" "עכבר!" קראה הכובענית באימה. שראה מה שקורה הבין עכשיו שהעכברים הם חיות שנאות במיוחד על בני-אדם, ושעשה משגה גדול כאשר שם אותם על הכובעים. לכן נתן שריקה, שנשמעה רק על ידי העכברים, שמיד קפצו מהכובעים וברחו חזרה למרתף שלהם. אך גם הדבר הזה הפחיד מאוד את הבחורות ואחרי כמה זעקות אימה נוספות הן נפלו על הארץ והתעלפו. פופו היה קנוק בעל לב-טוב, אך המצוקה של הבנות, שמעשיו וחוסר הבנה שלו גרמו, בלבלו אותו לגמרי, חשב את עצמו הביתה והשאיר את הנשים להתאושש בעצמן. יחד עם זאת הוא לא יכול היה להשתחרר מתחושת

אחריות ואחרי ששקל את הדבר החליט שאחרי שגרם למצוקת הכובענית הוא חייב לפתור את הבעיה ולהחזיר את הציפורים לארגז הזכוכית. הוא אמנם אהב ציפורים וקשה היה לו להחזיר אותן שוב לעבדות, אך זאת הייתה כנראה רק הדרך היחידה לפתרון הבעיה.

לכן הוא התחיל לחפש את הציפורים. הן אמנם עפו למרחק רב, אך לפופופו לא קשה היה למצוא אותן ולהגיע אליהן. הן ישבו על ענף של עץ ערמונים גדול ושרו בעליצות.

כשראו את קנוק הציפורים קראו "תודה, תודה לך ששחררת אותנו."

"אל תגידו לי תודה" ענה פופופו "כי באתי להחזיר אתכן לחנות הכובעים."

"למה?" שאל בולבול אחד בכעס.

"כי הנשים חושבות אתכן לרכוש שלהן והסתלקותכן גרם להן צער רב."

"אבל זכור, כמה שאומללים היינו בארגז הזכוכית" אמר שחרור אחד בחומרה "ומה שנוגע לרכוש, הרי אתה קנוק, שומר טבעי של כל הציפורים. אתה

יודע שטבע עשה אותנו חופשיות. נכון, אנשים רעים צדו ופוחלצו אותנו, ומכרו אותנו לכובענים, אבל לומר שאנו רכוש זאת שטות גמורה!" פופופו היה נבוך.

"אם אשאיר אתכן כאן" אמר "אנשים רעים יצודו אתכן שוב ותחזרו למקום שממנו באתן."

"שטויות!" ענה הבולבול "לא יכולים לצוד אותנו עכשיו כי אנחנו מפוחלצים. למעשה שני אנשים כבר ירו עלינו, אבל הכדורים רק עברו את הנוצות ונתקעו במילוי שלנו. אנחנו עכשיו לא מפחדות מבני אדם."

"שמעו!" אמר פופופו בחומרה, כי נדמה היה לו כי הוא עלול להפסיד בויכוח הזה "העסק של הכובענית יהרס עם לא תחזרו לחנות שלה. כנראה אתן דרושות לקישוט כובעים כי זו האופנה היום.

לכן הכובעים תהינה חסרות ערך אם לא תשבו עליכם."

"את האופנה עושים אנשים" ענה השחרור בנימה רצינית "איזה חוק של ציפורים או של קנוקים מחייב אותנו להיות עבדי אופנה?"

"מה בכלל יש לנו עם האופנה?" צעק דרור קטן
"אילו הייתה אופנה לשאת קנוקים על כובעים, היית
נשאר עליהם פופופו?"

פופופו היה מיואש. הוא לא יכול היה להרע
לציפורים ולשלוח אותן חזרה, אך גם לא רצה
להרע לכובענית ולגרום לה הפסד. לכן חזר הביתה
כדי לתכנן מה לעשות.

אחרי שחשב זמן מה החליט לשאול עצה אצל מלך
קנוקים. הוא הלך אליו וסיפר את כל המעשה.
מלך קנוקים החמיר פנים.

"זה צריך ללמד אתך שאין להתערב בענייני בני
אדם" אמר "אבל מאחר שגרמת את הצרה הזו,
אליך גם לתקן אותה. את הציפורים לא ניתן
להחזיר לעבדות, זה בטוח. לכן צריך לשנות את
האופנה כך שנשים לא תרצנה יותר ללכת עם
ציפורים על כובעיהן."

"אבל איך עושים זאת?" שאל פופופו.

"פשוט מאוד. אופנה משתנה לעתים קרובות אצל
בני אדם, שמתעייפים מהר מדבר שחוזר על עצמו.
כשהם קוראים בעיתונים ובירחונים שלהם

שהאופנה היא כזו או אחרת הם לא שואלים הרבה
אלא מיד נשמעים לצו האופנה. אתה רק צריך
לבקר במערכות עיתונים ולכשף את הדפוס."
"לכשף דפוס!" חזר אחריו פופופו בפליאה.
"כן. עשה שיהיה כתוב כי אין זה יותר באופנה
ללכת עם ציפורים על כובעים. זה גם יעזור
לכובענית המסכנה וגם ישחרר מפחד אלפי
ציפורים שמנוצלות בצורה אכזרית כזו."
פופופו הודה למלך החכם והלך מיד לבצע את
עצתו. הוא ביקר בכל מערכות עיתונים וירחונים
וכתבי אופנה בעיר, ועבר גם בערים שכנות עד
שבכל המדינה לא היה כתב עת בלי "עצת אופנה"
בדפיו. לפעמים הוא רק כישף את הכתוב ולפעמים
חדר לראשיהם של כתבי העיתונים ובלבל אותם
עד שכתבו בדיוק את זה מה שרצה.
בני תמותה לא יודעים באיזה מידה הם מושפעים
מפיות, קנוקים ורילים שלעתים קרובות מכניסים
לראשיהם רעיונות שרק בני אלמוות יכולים להמציא
אותם.
למחרת בבוקר, כשהכובענית המסכנה פתחה את

העיתון שלה, שמחה מאוד לקרוא ש"אף אישה לא תשא על ראשה כובע עם ציפור מתה עליה. כי האופנה החדשה אומרת שרק סרטים ופרחים יכולים לקשט כובעים."

עכשיו גם פופו יכול היה לשמוח כשביקר בכל חנויות של כובענים ונתן חיים חדשים לציפורים מפוחלצות, שנזרקו כחסרות תועלת. הן התעופפו ליערות ושדות עם ציצי תודה לקנוק הטוב ששחרר אותן.

לפעמים עוד צייד כלשהו יורה על ציפור כזו ואחר כך משתומם איך קרה שהיא עפה ללא פגע. אך אם יקרא את הסיפור יבין, שכנראה ירה על אחד הפוחלצים, שאותם כמובן, לא ניתן להרוג ברובה.